

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: JUDr. L. K., narozený dne X
bytem X
adresa pro účely doručování X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2023, č.j. OSZ-49366-115/M-Ká-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaný“), ze dne 15. 11. 2023, č.j. OSZ-49366-115/M-Ká-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a

provádění sociálního zabezpečení), za použití ust. § 86 odst. 1 a 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a ust. § 67ca odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 8. 2023, č. j. OSZ-49366-113/D-Kč-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ust. § 86 odst. 1, 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení za použití ust. § 67 ca odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, zvýšil žalobci starobní důchod od splátky na měsíc červen 2023 v procentní výměře 13 427 Kč měsíčně o 400 Kč na částku 14 136 Kč měsíčně, starobní důchod činí od 1. 6. 2023 celkem 18 176 Kč měsíčně, když základní výměru ve výši 4040 zůstala beze změny. Starobní důchod je vyplácen v souběhu s vdoveckým důchodem, který byl prvostupňovým rozhodnutím od splátky na měsíc červen 2023 zvýšen z částky 2 768 Kč o částku ve výši 64 Kč na částku 2 832 Kč. Celkem tedy od 1. 6. 2023 náleží 21 008 Kč měsíčně.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce napadené rozhodnutí napadá v celém rozsahu, neboť je podle jeho názoru vydala neexistující instituce, která nemůže používat právní předpisy o sociálním zabezpečení. Má přitom za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tento jeho názor potvrzuje.
4. Namítal, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno, že orgány Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva spravedlnosti rozhodují o dávkách důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil a tyto dávky vyplácí.
5. Napadeným rozhodnutím rovněž nebyla podle žalobce posouzena a vypořádána námitka týkající se činnosti správního úřadu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, což je také důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce také namítal, že v napadeném rozhodnutí není uvedeno jeho rodné číslo jako další identifikační údaj, protože jej nelze jako příjemce přiznaného důchodu identifikovat.
7. Žalobce proto napadené rozhodnutí považoval za nepřekoumatelné, nezákonné a též za nicotné.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že Ministerstvo vnitra je orgánem sociálního zabezpečení podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. e) ve spojení s ustanovením § 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra je útvarům ministerstva rozhodujícím v řízení o námitkách podle ustanovení § 88 téhož zákona, který vydal napadené rozhodnutí.
9. Dále žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. e) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení je Ministerstvo vnitra orgánem sociálního zabezpečení. Podle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona rozhoduje o dávkách důchodového pojištění příslušníků Policie České republiky, příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky, příslušníků Generální inspekce bezpečnostních sborů, příslušníků Bezpečnostní informační služby, příslušníků Úřadu pro zahraniční styky a informace a

osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a to i po ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci. Čl. 31b organizačního řádu vymezuje předmět činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, tj. mj. plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení pro uvedené osoby [čl. 31b odst. 1 písm. a)] a rozhodování o dávkách důchodového pojištění výše uvedených osob [čl. 31b odst. 1 písm. d)]. Podle čl. 31b odst. 4 organizačního řádu je pak vymezena působnost jednotlivých oddělení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Napadené rozhodnutí vydala k tomu příslušná vedoucí dávkového oddělení Mgr. E. R., tedy věcně příslušný správní orgán, a nelze ho považovat za nicotné, neboť podle ust. § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, a dále také rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Tato skutečnost byla žalobci podle žalovaného opakovaně vysvětlena mj. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 2 Ad 28/2020-92, nebo v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, č. j. 19 Ad 1/2020-59.

10. Žalovaný měl za to, že postupoval v případě žalobce v souladu s platnou právní úpravou, nedošlo z jeho strany k pochybení a z toho důvodu navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
12. Dne 19. 5. 2023 vydal žalovaný pod č.j. OSZ-49366- /2023 oznámení, kterým žalobci oznámil zvýšení starobního a vdovského důchodu v souběhu s tím, že mu od 1. června 2023 náleží celkem 21 008 Kč měsíčně.
13. Přípisem ze dne 3. 8. 2023 žalobce požádal žalovaného o vydání rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu vypláceného v souběhu s vdoveckým důchodem.
14. Žalovaný proto vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno shora v bodě 2. Žalobce si toto rozhodnutí převzal dne 18. 9. 2023.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce podal v otevřené lhůtě námitky, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil současně prvostupňové rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Za účelem projednání věci nařídil jednání, když nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez jednání, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud předně podotýká, že žaloba je obtížně srozumitelná a poměrně málo přehledná, je nicméně zřejmé, že žalobce nezpochybňuje samotné výpočty a přiznané částky, na což byl pro úplnost a jistotu soudem v rámci jednání výslovně také dotazován, ale formální aspekty rozhodování žalovaného. Žalobce tyto skutečnosti při jednání potvrdil s tím, že

proti vypočteným a přiznaným částkám nenamítá ničeho, jsou mu též řádně vypláceny. Žalobce dále při jednání doplnil svou argumentaci o rozpor s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“), konkrétně s čl. 1, 2 a 3, žalobce z těchto ustanovení dovozoval, že musí ve věci důchodového pojištění rozhodovat příslušná instituce, která je oprávněná používat předpisy o sociálním zabezpečení (což orgán sociálního zabezpečení dle žalobce není). Žalobce jako již v samotné žalobě žádal soud, aby rozhodl, u koho je žalobce pojištěn z důchodového pojištění a která instituce má dávky důchodového pojištění vyplácet.

18. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by je za nicotné prohlásil, nemohl by se pak zabývat dalšími žalobními námitkami poukazujícími na nezákonnost takových rozhodnutí, jelikož zákonnost lze zkoumat jen u aktu, který existuje. Shledal, že příslušná námitka žalobce ohledně nicotnosti, dle které v dané věci rozhodoval neexistující orgán tj. Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení, který nemá ani sídlo, je označený pouze P.O. Boxem a není zařazen pod ministra vnitra, není důvodná.
19. Podle § 69 odst. 1 správního řádu *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
20. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
21. Dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. platí, že zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Samotný pojem nicotnosti je vymezen v ust. § 77 odst. 1 správního řádu a blíže rozveden v judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména jde o rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, a ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65.
22. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí, jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Důvody nicotnosti nejsou v

zákoně vymezeny taxativně, tyto důvody jsou dále precizovány judikaturou. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

23. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015-60: „*jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).*“
24. V případě, že by vůbec neexistoval správní orgán, který napadené rozhodnutí (a rovněž prvostupňové rozhodnutí) vydal, nejednalo by se vůbec o rozhodnutí správního orgánu, nebyla by zde tudíž ani pravomoc k vydání takového aktu, což by způsobovalo jeho nicotnost. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.
25. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.
26. Ministerstvo vnitra je zřízeno v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy a se zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to jako ústřední správní úřad, jeho působnost je vymezena zákonem č. 2/1969 Sb. a dalšími zákony. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. d) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2023, je Ministerstvo vnitra též orgánem sociálního zabezpečení. Působnost Ministerstva vnitra na úseku sociálního zabezpečení včetně důchodového pojištění je dále stanovena v ust. § 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
27. Podle § 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2023, *tento zákon upravuje organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost ČSSZ, okresních správ sociálního zabezpečení a orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a k výběru příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, úkoly občanů a zaměstnavatelů při provádění sociálního zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, včetně řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.*
28. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení *důchodové pojištění provádí, řídí a kontroluje u příslušníků Policie České republiky (...) Ministerstvo vnitra.*
29. Odst. 2 téhož ustanovení pak stanoví, ve kterých případech orgány Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva spravedlnosti rozhodují v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, příslušníků uvedených v odstavci 1 písm. b), příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen "příslušník ozbrojených sil") a osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a provádějí jejich výplatu.
30. Z výše uvedeného je zřejmé, že ve věci zvýšení starobního důchodu žalobce rozhodoval existující správní orgán, totiž Ministerstvo vnitra, který je ústředním správním úřadem, a to v rámci své pravomoci svěřené mu zákonem o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který dané ministerstvo ve vymezených případech stanoví jako orgán sociálního zabezpečení. Tomu odpovídá též identifikace daného správního orgánu na

prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, kde je uvedeno „Ministerstvo vnitra“ (jako příslušný správní orgán) a bližší označení „orgán sociálního zabezpečení“, což je třeba chápat jako vymezení, v rámci jaké svěřené působnosti v dané věci ministerstvo jedná. Ministerstvo vnitra jako ústřední správní úřad totiž vykonává působnost v řadě různých úseků státní správy. V daném správním řízení v prvním stupni pak rozhodovala vedoucí oddělení realizace dávek odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a v řízení o námitkách ředitel odboru sociálního zabezpečení, což odpovídá jejich kompetencím, jakou jsou vymezeny v organizačním řádu žalované a jak je soudu z jeho úřední činnosti známo (srov. k tomu rozsudek zdejšího soudu v obdobné věci týchž účastníků ze dne 23. ledna 2025, č.j. 19 Ad 24/2024-23, bod 36).

31. Žalobce se při jednání domáhal odpovědi soudu, u kterého orgánu je důchodově pojištěný. Soud konstatuje, že žalobce je účasten systému důchodového pojištění v České republice. Nositelem důchodového pojištění je stát, který tento systém garantuje nejen právně, ale i ekonomicky. O dávkách důchodového pojištění pak rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení. Funkci orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra v oblasti provádění důchodového pojištění vykonává odbor sociálního zabezpečení, tento provádí důchodové pojištění pro příslušníky Policie ČR.
32. K námitce týkající se sídla je třeba uvést, že sídlo není definičním znakem správního orgánu, správní orgán je třeba chápat ve smyslu institucionálním, tedy jako organizační jednotku, když čl. 79 odst. 1 Ústavy stanoví: „*Ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem.*“ Odborná literatura k pojmu správního úřadu uvádí: „*Dnešní správní právo pojímá úřad především ve smyslu institucionálním (čl. 79 odst. 1 a 2 Úst). Tedy že za úřad považuje každou trvalou organizační jednotku, která byla zřízena jako vykonavatel veřejných úkolů a není právnickou osobou. Úřad v tomto pojetí není spojován s konkrétními osobami, které obstarávají agendu úřadu, úřad existuje bez ohledu na personální změny v jeho vedení i v aparátu. To je právě znak trvalosti, neboť nezáleží na tom, která konkrétní osoba ve věci činí nějaké opatření, ale zda tak činí jako orgán nebo zástupce či jiná kompetentní osoba v rámci úřadu a jeho působnosti.*“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 599). Na příslušných správních rozhodnutích (vždy na zápatí poslední strany) je přitom uvedena adresa sídla odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, tj. nám. Hrdinů 3, Praha 4, a dále též adresa pro písemný styk. Soud v této souvislosti žádnou nesrovnalost, natož pak důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí, neshledal.
33. Soud dodává, že obdobnými námitkami se zdejší soud zabýval již v řízení sp. zn. 19 Ad 1/2020, o žalobě žalobce proti rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu ze dne 10. 3. 2020, č. j. OSZ-49366-86/M-Ří-2020. Ani zde soud při obdobné argumentaci nicotnost neshledal, žalobce pak nebyl úspěšný ani s kasační stížností (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 1 Ads 366/2021-78). Obdobně pak též ve věci žalobce v přezkumu rozhodnutí o starobním důchodu Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 149/2022-43, konstatoval: „*Orgán sociálního zabezpečení žalovaného rozhodující v prvním stupni byl příslušný rozhodovat ve věcech sociálního zabezpečení, včetně důchodového pojištění. Městský soud se stěžovateli pokoušel vysvětlit, že již § 3 odst. 3 písm. d) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jasně říká, že orgánem sociálního zabezpečení je též Ministerstvo vnitra (blíže*

argumentace v bodech 39 násl. napadeného rozsudku, shodně též cit. usnesení 1 Ads 366/2021, bod 18 a tam cit. judikatura).“

34. Nicotnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani absence rodného čísla žalobce ve správních rozhodnutích. Požadavek na uvádění rodného čísla jako nezbytné náležitosti rozhodnutí o starobním důchodu zákon nestanoví. Žalobce je v rozhodnutích označený datem narození, trvalým pobytem, faktickým bydlištěm, toto naplňuje jednoznačnou identifikaci účastníka ve smyslu § 68 správního řádu.
35. Pokud žalobce namítal, že absence rodného čísla v rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1, 2 a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, soud konstatuje, že odkazované ustanovení stanoví povinnosti žadatelům o důchod, nikoliv správním orgánům.
36. Pokud žalobce při jednání namítal porušení ust. č. 1 – 3 nařízení č. 883/2004, soud konstatuje, že žalobce nikdy nebyl migrující osobou ve smyslu tohoto nařízení a tento případ se nijak netýká volného pohybu osob napříč EU, tyto závěry v případě žalobce již dříve potvrdil Nejvyšší správní soud (usnesení ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 149/2022-43, bod 9). Ani pokud by se na žalobce nařízení vztahovalo, z obecných úvodních článků nevyplývají žádné důvody pro nicotnost napadeného rozhodnutí.
37. Soud je také toho mínění, že není nutno dále reagovat na veškerá dílčí tvrzení a argumenty, kterými žalobce zdůvodňuje své přesvědčení týkající se tvrzené nicotnosti, ať již se týkají procesního režimu rozhodování o starobním důchodu příslušníků ozbrojených sil, působnosti orgánů sociálního zabezpečení, podkladů, z nichž se vychází při stanovení starobního důchodu, vedení spisu apod. V této souvislosti je třeba uvést, že povinnost soudu odůvodnit rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, bod 61). Žalobní body a jednotlivé dílčí argumenty lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – při nejmenším implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9). Za dané situace, kdy základní žalobní námitka je mylná, by bylo nadbytečné reagovat i na všechny podpůrné argumenty žalobce pro jeho svérázný výklad zákona, jehož objektivní význam pro žalobce navíc není soudu v projednávané věci úplně zřejmý.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu

náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. března 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce